

μή του Τσουλή την Έλληνικήν θαρρώ πως κάτι λείπει,
θαρρώ ύστεραπλήρωτον πως έφρασε κενόν.

Είναι φρικτόν να φαντασθής, καμμίην Περικλέην,
πώς δέν υπάρχει μήτε μία 'στό κράτος συμμορία...
ή τόση τάξις ή σχαλή 'στούς κόρακας έρριπώ,
τήν τάξιν τήν σιγίνουμαι, μού φαίνεται μορφή.

Μία σ'τής Γκούρας τους όρμους πως ήθελα ν' άστράψω,
νέμα ζουλαπι και πουλί, να ρίχνω τήν άμαξά...
μα γιά τό πίνος του Τσουλή και τόν Ρωμό θα πάψω
και π'ς Ρωμός πως δέν θα βγῆ τήν άλλην ίσομάδα.
Πηγαίνω 'στών περίρωτον άκτίν τής τεμπελιάς...
αύτά και μίνο... Φασουλής, Φαληρικός Τσαλιές.

'Ο Φασουλής παραληρών μέ νέον ήάσμα τρομερόν.

Φ.—'Ω φάντασμα, που 'φάντικες 'στό όόλιο Παλαμῆδι,
κι 'άμισως όλην τήν φρουράν τήν 'πήγε ριπιτιδι,
ώ φάσμα, που κατάλοικον κι' δλόκαυρον κινείσαι,
μήν ό Τρικουτής είσαι,
που 'στών άρχή σ' έμάρισαν γιά να σε τιμωρήσουν,
μα τώρα τό μετανοιώσαν και θέλου να σ' άπρίσουν ;

Μή τά συλλαλητήρια εξυπνήσης ν' άκούσης ;
μήν είσαι μαύρος οίανός τής πίνιας τής μελλούσης ;
μή μέ τάς έρωτήσεις μου πολύ δυσχεραστήσαι ;
μήν έργεσαι να μες είπης παλιές και μεγαλεία ;
μήπως ό Καποδίστριας ό Κυβερνήτης είσαι,
όπου παντού συνέστησες όμητοική σχολεία,
κι 'άκούσας πως έπικινιται σχολείων καταλύσεις
ήλθες τόν Κοροναρχα να τόν έπακαλιήσης ;

Μήν ήλθες τάχατι να 'πής 'στών χώραν τών μακάρων
πως έν και καταγγέθησαν δασομά τών μπακαλιάρων,
όλοι θα κατανηθώμεν 'στό μέλλον μπακαλιάρου
πριν τέλος ό συμβιβάζακος όριστικόν να πάρη ;

Όμιλίες... γιχατι βωδόν έννοτιόν μου μένει ;
μήπως πολέμους ροβερούς κι' άγρίους προσημάνης ;
'Η σιωπή σου μ' έσκασε... μα 'μίλησ' έπί τίλους...

μή πάλιν περονόσπορος θα πάρη 'στούς άμπελους ;
Είπέ... τής έμφανισούς όποιος ό σκοπός ;
μή προς λιμίνιας άσφαλείς ό Κόρδοнос σιμώνη ;
ή μήπως θα καταστραρη κι' ό λεμονοκαρπός
και σήπη γιά τά μούτρα μας δέν άρχώμεν λεμόνι ;

Τι ροβερόν μυστηρίων ζητείς ν' άποκαλύψης ;
μήπως άγγίρου και χρυσού έλοταίεις έκλειψίς ;
Κάν νεύ προμηνώωνται περικλείεις ληστοί ;
κάν Πέρσαι πάλιν καθ' ήμών θά βρυγηθούν και Μῆδοι ;
κάν θα μες κλισούν άπηνώς οι φαυλοί δανισται
δεμίους χειροπόδαρα ιδώ 'στό Παλαμῆδι ;

Γιχατι 'στών Χάμετ τόν Δανόν, όταν έφάνη 'μπρός του
τό φάσμα του πατρός του,
ώμιλίες σάν άνωρωτος τί θέλει και δέν θέλει,
κι 'έννοιασ' έκείνος τί ζητεί και τί του παραγγέλλει ;

Γιχατι και συ δέν λίσ σ' έμας τά ροβισμείνα πλάσματα
μήν είσαι πνείμα τής 'Εθμ ή πνείμα του διαβόλου ;...
τι διαβόλο θα γίνωμε μέ τούτα τά φαντάσματα,
που κάθε τόσο φαίνονται και δέν 'μείλουν καθόλου ;

'Όλα πολυ παραξένα 'στούς χρόνους τους παρόντας,
άρου και τόσος βρυκόλακας τόσος βλιπώ σιπονώτας...
όντος περίεργος αϊών, ό κόσμος παρεφρόνης,
μήτε κνεϊται τόν σήμερον άλέκτορ άνεφρόνης,
όπόταν ό Σιμόπουλος μέ γλώσσακ άσυνήθη
πολλάκις τόν διάδασκλον εις τήν Βουλήν ήρνθή.

(Τό φάντασμα 'στών Φασουλήν ύπερφάνως νεύει.)

Φ.—Χριστέ και Πανχρία μου, ό νους μου κινδυνεύει.

(Έρχεται προς τό φάντασμα, μα μόλις πλησιάζει
'μπροστά και 'πίσω ματσουκίει αυτό που καταβάζει,
κι' ό Φασουλής, που τόν πούλου γιά πρόσνο χαβήρι
κι' όλα τάντιλαμβάνεται μετά μεγαλού κόπου,
κατάλαβε μετά πολλά πως τούτο τό στηλίερ
δέν έχρη' εκ φαντάσματος, άλλ' εκ χείρος άνθρώπου.
Και 'στών αντίληψιν αύτην ποσός δέν ήπατήθη
τό καύκαλό του τό ξερό τό νεροκοκλιθί,
γιχατ' ήτανε τό ξύλινο του Περικλέτου χέρι,
που τόν φρενήρη φίλον του 'στας φράκω του τόν φέρι.)

'Στου κράτους τήν Βουλήν μ' ευλόβειαν πολλήν.

Κι' εγώ θερμήν παράκλησιν ένώμο μέ τους άλλους
και Βουλευτάς παρακαλώ, μικρούς τε και μεγάλους,
για τόν Παράσηο με στήγη κάθε δουλειά ν' άρτήσουν
και στήγη 'στό σπήτι του γενναϊαν να ψηρίσουν.
'Εμπρός, ένπολιτευσας, εμπρός, Κορδονοι.
ψηρίστε κι' ως άνθρωποι και κράτιστοι πολιται,
κι' αν σεις δικαίως λίγους πατέρας έθνικoi,
κι' έκείνος έθνικός πατήρ πορ' όλων μας καλείται.
Είμαι τιμη να τιμηθώ τούτους ποιητής,
κι' αν δύσκολα δέν γίνεται καθένιας Βουλευτής,
πλήν μάθετε πως εύκολα δέν γίνεται Παράσηο,
και δέναι κρίμα κι' έντροπή τό σπήτι του να πύση.

Δρό της Σαρόγλου μαγαζιά εύρίττους σπινάκις,
κίτθον τής οίκιας της, Παχτιά Ονομοιάς,
ύπ' άρθρον έξήμονα κι' έπτά σημειωμένα,
νοικιάζονται τά δρό μαζι και γώρια τό κένειν.
Μά κι' άλλα δύο τής αύτης 'στού Πιρατιάς τόν όρμον,
τριανταίν νούμερ, νοικιάζονται κι' αύτά,
κι' όποιος τά κίση καθ' ήμων δέν θα φελήθη μάμον
και θα φανάξη διαρκώς εγγαλή τό λερά.»

Θεωμάτων Ζυθοπαλειών έν τή Κωνσταντινουπόλει:
του Κλεάνθου Δημοπουλιού, που τό ξέρουν όλοι κι' όλοι.
'Αρθονα προϊόντων έκλεκτών 'Ανατολής,
και μεζέδες έκκομωμένα, που ντουμής τόν νου του χάνει,
και μία μπύρα πούται τρέλλα και καθένιας νετριλής
μ' ένα βρό ποτήρια μόνο του διαβόλου κέρι κάνει.
Κι' ή δευθνοιας ; θα 'πτε... να 'λπούν με μία πενή...
πέσαν, όρμος του Θεάτρου, άφιθώος όκαενγιά.